Ч. 91 (13.039). Львів, вівторок 26. квітня 1932. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIII

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. — Рукописів не звертається.	ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 14·00 „ Піврічно 28·00 „ Річно 48·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці і Канаді, Франції, Голяндії, Бельгії 30 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол. Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.	Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

✝ Юліян Романчук.

24. II. 1842 — 22. IV. 1932.

З будинків усіх наших загально-національних установ у Львові повівають чорні прапори: нестало між живими Нестора українських політичних і народніх діячів, през. Юліяна Романчука, що відходить від нас, після свого девятьдесятьлітнього трудолюбивого, повного заслуг життя.

Юліян Романчук — це частина нашої історії. На очах і при діяльній його співучасти українська Галичина приходила до національної свідомости, визволювалася з пут темряви й вікової неволі. Огник національної думки, кинений у галицьку пітьму Маркіяном Шашкевичем і товаришами, зрив „весни народів“ наддунайської монархії в 1848 р., животворний подих творчости Шевченка — ось передетапи еманципаційних змагань українського народу на Галицькій Землі, які дісталися молодому поколінню шестидесятників. А серед того покоління вперше виходить на публичну арену — Юліян Романчук.

*

Уродився Юліян Романчук 24. лютого 1842 р. в селі Крилосі коло Галича, де його батько Семен, син збаражського міщанина, був народнім учителем; мати Марія була донькою священика Глинського в Деренівці коло Янова (пов. Теребовля). В 1847 р. батько його перенісся до села Дуліб коло Стрия і там молодий Юліян скінчив перші три кляси народньої школи, а до четвертої віддав його батько до Стрия. В осени 1852 р. почав він науку в гімназії у Станиславові, де скінчив першу і другу клясу. Від третьої до восьмої гімн. кляси ходив у Львові, де в 1860 р. зложив з відзначенням іспит зрілости. Після того записався на фільософічний виділ львівського університету, по скінченні якого став учителем у II. (німецькій) гімназії (від осени 1863), а відтак від 1868 в українській гімназії у Львові, де в 1900 р. опенсіонувався.

Організаційний хист, велику робучість проявив Романчук уже на шкільній лавці. Вже тоді гуртував він своїх товаришів і видавав учениський орган, а в VIII. клясі заложив таємний гурток, до якого належали ученики також з інших міст. Пізніше, як молодий учитель гімназії, присвятився з захопленням педагогічній діяльности. На становищі педагога виховав цілі кадри ідейних українців, а крім того зладив цілу низку шкільних підручників, до яких увів чисту народню мову. Історичною заслугою Покійного є введення ним (і пок. Олександром Барвінським) фонетичного правопису до шкіл (1890) і живої української мови до шкільних книжок. Немалою заслугою його є також дешеве видання цілої низки українських клясиків у видавництві Просвіти п. з. „Українська Письменність“ (від 1904 р.).

Одначе школа була для Романчука далеко не одиноким полем діяльности. Він рвався до ширшої національної праці, де залишив по собі несетерті сліди своєї невсипучої діяльности, енергії й ініціятиви. При діяльній його співучасти основувалися у нас майже всі старші центральні установи: Просвіта, Т-во Шевченка, Рідна Школа (тоді: Руске Т-во Педагогічне) й інші. В „Просвіті“ працював довгі роки спершу як член виділу, як укладчик і редактор книжочок, а від 1896 до 1906 р. як голова. Після уступлення на власне прохання з головства вибрала його „Просвіта“ своїм почесним членом. В Записках Наук. Т-ва ім. Шевченка містив свої наукові розвідки, м. ін. про текст Шевченкового „Кобзаря“.

Не чужа була Покійному і праця в українській пресі. Від перших днів працював у нашому органі, до членів-основників якого належав і в якому розсипав цілу масу статтей на найрізнородніші актуальні теми (остання його стаття появилася в „Ділі“ перед місяцем у напій календарній дискусії). В „Ділі“ був пок. Романчук у ріжних часах співробітником, а деколи й заступником редактора. Був теж кілька разів головою Видавничої Спілки „Діло“. Як парляментарний посол в рр. 1891—1897 та 1900—1907 писав постійно до „Діла“ дописи з Відня про парляментарні справи. Від 1873 р. редагував „Правду“ (кілька літ), а від 1879 до 1887 р. популярний часопис для народу „Батьківщина“, що була першою політичною газетою для широких селянських мас і до того дуже добре редагованою. Крім того писав статті до чужих газет (головно німецьких), видавав політичні брошури і взагалі забирав у пресі часто слово, особливо тоді, коли бачив, що воно може служити трибуною для ідей, яким він віддав на службу своє життя.

І хоч не було в 70-их і 80-их роках мин. століття такої народньої роботи, за яку не брався б Романчук, що вже тоді вибивався на чоло народовців у Львові і в краю, то безперечно найбільшу діяльність розвинув він на полі політичному. Вихований в тісному галицькому середовищі, не маючи ніяких живих, кращих взірців і ніяких попередників, вкінці примушений робити звичайну, чорну роботу — не був Романчук трибуном народніх мас у нинішньому розумінні, не був теж новочасним політичним орґанізатором з розмахом і широким горизонтом. Своїм світоглядом, характером, вдачею і практичною роботою належав він до поміркованих, зрівноважених, завсіди обережних діячів, що ведуть свою ідейну працю чесно, щиро й віддано; в тих відносинах, які у нас були, не мав він ні сили ні змоги перейти духово в цілій повноті на новочасний політичний шлях.

А проте заслуги Романчука на політичному полі великі. Перші народні віча з початком 80-их років, основання першого українського краєвого політичного товариства „Народна Рада“ у Львові (1885) і цілої низки повітових політичних товариств, а дальше широка його діяльність у галицькому соймі (від 1883 року) й австрійському парляменті, як речника українських домагань і керманича нашої політики — це карта його трудящого життя, записана справді тревалими буквами. А в усій тій довголітній діяльности клав він найбільшу вагу на громадження сил і на їх консолідацію внутрі — для більшого успіху у своїх виступах назовні. Тут варто підчеркнути, що основання „Народної Ради“ мало в історії нашого національного життя велике значіння, бо воно означало рішучий політичний розрив народовців з москвофілами.

З року на рік зростав гурт однодумців Романчука, молодих, активних українців. Зявилися нові свіжі сили, що станули разом з ним до праці. І хоч тодішня наша політика довший час не мала ясної фізіономії, хоч не було тоді у нас також модерно зорґанізованої партії, то все таки т. зв. „нова ера“ з 1890 р. (угода радше з австрійським урядом, як з поляками) принесла нам деякі користи. Бож тоді саме введено остаточно народню мову і фонетичний правопис до шкіл, тоді й визнало українців (народовців) представниками народу. Коли зважити, що до того часу панувала у нас майже всевладно мертвеччина в школах і москвофільство у прилюдному житті, то ці здобутки не були такі вже маловажні. Одначе коли небавком виявилося, що друга сторона не схиляється до ніяких поважніших уступок у користь нашого народу, Романчук перейшов знову до опозиції і закинув думку про порозуміння з поляками, уважаючи „нову еру“ пробним кроком, що не довів до бажаної мети.

В тому саме часі основуються у нас уже модерні політичні партії, які розпочали масову агітацію між народом. Зі створенням національно-демократичної партії (грудень 1899) наше ціле життя вийшло на нові шляхи. Ця партія перевела політичну орґанізацію цілого краю, притягаючи до неї найширші маси народу. І саме нац.-демократична партія причинилася у львиній части до того, що українські селянські маси в Галичині вступили на шлях новочасної політичної боротьби. А на чолі Нар. Комітету і нової партії стояв, поруч молодших, Романчук, що вів наш нарід від успіху до успіху.

До масової політичної агітації в часі рільничих страйків (1902), в часі агітації за виборчою реформою (1905, 1906.) та в часі перших загальних виборів до віденського парляменту (1907) Романчук особисто менше мішався. Але вагу такої акції доцінював уповні.

Після заведення загального, рівного безпосереднього і тайного виборчого права до парляменту вийшов у 1907 р. знову послом і став провідником спільної (з Галичини й Буковини) української національної репрезентації до 1916 р., коли то обняв — як перший українець — почесний пост віцепрезидента палати послів, задержуючи його аж до розвалу Австрії. Головство парл. репрезентації обняв по нім д-р Кость Левицький, що небавком, після уступлення посла Е. Олесницького, станув теж на чолі Українського Клюбу в галицькому соймі.

В часі світової війни Романчук працював у Відні в новозаложеній Культурній Раді і Запомоговому Комітеті (як їх голова) та в парл. репрезентації. На короткий час (на переломі 1916—17 рр.) станув був знову на чолі парл. репрезентації. Від 1918 р. проживав спокійно у Львові, де виступав прилюдно тільки раз, відібравши від тисячних мас відому присягу після рішення з 14. березня 1923 р. на площі св. Юра.

В минулому році святкував у крузі наших громадян 90-ліття своїх уродин, що й було відмічене в українській пресі. А в цьому році в день своїх уродин уже нездужав і це свято відбув у найтіснішому гурті кількох своїх приятелів. Помер у ночі з пятниці на суботу в год. 11, задержуючи притомність і свідомість майже до останнього менту свого життя.

Цілий наш нарід клонить голови перед Тінями добре заслуженого для народньої справи Покійника.

Вічна Йому Память!

Похорони.

Похорони пок. Юліяна Романчука відбудуться в понеділок 25. ц. м. в год. 3. попол. з дому жалоби при вул. Кампяна ч. 5. на Личаківський цвинтар.

Нарада представників усіх українських установ.

На першу вістку про смерть Юл. Романчука зібралися в суботу в год. 12. вполудне в салі „Просвіти“ представники всіх українських центральних установ на нараду. Нараду відкрив през. д-р Кость Левицький, який присвятив Покійному ширшу згадку. Цілої тої промови вислухали присутні стоячи. Ухвалено одноднушно влаштувати похорони на громадський кошт.

Жалібне засідання Виділу Т-ва „Просвіта“.

В суботу 23. ц. м. в год. 7. вечором відбулося жалібне засідання Виділу Т-ва „Просвіта“, в якому Покійний був довголітнім головою. Промови голови Т-ва д-ра І. Брика вислухали всі стоячи, після чого принято відповідні рішення щодо участи Т-ва в похоронах.

Клепсидри на мурах міста.

На мурах міста появилися посмертні клепсидри від таких українських установ: „Просвіти“, Головної Управи „Рідної Школи“, Наукового Товариства ім. Шевченка, Центрального Комітету УНДО й Української Парляментарної Репрезентації, Товариства Прихильників Освіти й ін.

Надзвичайний додаток „Діла“.

На першу вістку про смерть Юл. Романчука, яка наспіла до нашої Редакції саме в пору, коли робилася перша (рання) експедиція „Діла“, видали ми надзвичайний додаток, який вспіли ще вставити до частини накладу, що йшов на провінцію.

Українська кооперація на Волині.

(Кореспонденція з Волині).

Те, що діється з українською кооперацією на Волині, є для звичайного громадянина просто незрозумілим. Є це якоюсь небувалою нісенітницею, що її не можна пояснити жадними економічними, льогічними, а навіть „режімовими“ причинами чи тенденціями. Хібаж можна пояснити чин тої символічної особи, що в приказці рубає сука, на якому сидить?

А перешкоди, що їх має українська кооперація на Волині в сучасних катастрофальних економічних умовинах, є нічим іншим, як підрубуванням сука, на якому ще сяк-так тримається господарське життя зубожілого та буквально голодного населення.

Історія кооперації каже нам, що люди хапаються за неї власне тоді, коли вже ні держава, ні комунальні установи, ні головні варстати праці не можуть забезпечити широким шарам населення бездефіцитової екзистенції та певности, що самі їхні варстати праці не заваляться й у вічі не загляне голодна смерть. Себ-то, кооперація є останнім засобом рятунку, так би мовити, „посполитим рушенням“ мас, завжди спасенним актом самодіяльности й саморятунку.

Українське населення в межах Польщі, що було в найбільшій мірі зруйноване війною та революцією і не одержало відшкодування за втрачені матеріяльні цінности, як і належної допомоги на відбудову, не мало іншого способу врятуватися від повної руїни і втриматися при житті, як ухопитися за самодіяльність у формі кооперації. Ця акція була корисною не лише для самого населення, але й для державного економічного апарату, бо звільнила його від частини турбот про господарську рівновагу на наших землях та дала йому підмогу в формі платничої здібности населення.

У цьому відношенні навіть з точки погляду польських державних інтересів перешкоди нашій кооперації, а тим більше — руйнування її повинноб вважатися за чин економічно шкідливий і небезпечний для всього господарського апарату.

Одначе так не є. Абсурдальний „регіоналізм“, що має на наших землях усі познаки якоїсь психози, йде саме у протилежному напрямі до нищення нашої кооперації під беззмістовним і фальшивим прапором якогось абстрактного добра.

Цей регіоналізм у свому засліпленні не розуміє ні загальних ні місцевих інтересів економічного апарату й, відсепаровуючи Волинь, хоче штучно створити свій власний господарський світ у загальному економічному світі. І то лише тому, що така ідея комусь застрягла в голову.

У той час, коли весь світ приходить до переконання про істнування тісного звязку економічного життя в усіх країнах світу, про якісь таємничі нитки, що вяжуть економічний живчик ріжних країн, про залежність господарського темпу одного народу від народів інших, волинські регіональні „економісти“ прийшли до думки відсепарувати Волинь не лише від Галичини, але навіть від Варшави — від українського й польського ревізійних союзів та від економічних чинників і центрів поза її межами.

Хібаж це не хвора ідея-фікс якихось непевних голов. І чи ця хвора ідея не виллється в форму домагання спинити товарові потяги між Галичиною й Волиню, Волиню і Поліссям і т.д.?

Не знаємо, як далеко вона піде вперед, але хоробливі прояви вже маємо. На Дубенщині зачинено біля трийцяти кооператив. Закривання кооператив почалося й по інших повітах з огляду на „блискучі“ економічні наслідки політики на Дубенщині. У Рівному розвязується інструкторський відділ при Українбанку. В Луцьку не дається дозволу на кооперативну конференцію. В інших місцевостях ведеться інша „економічна“ акція. І врешті спішно твориться волинський регіональний ревізійний союз. А поруч — населення вмирає з голоду, вештається з торбами за жебраниною й починає „загріватися“ тифом.

На інтервенції українських економічних чинників — одна відповідь: цього вимагають вищі інтереси. Другим мотивом до нагінки на нашу кооперацію є те, що буцім-то наша кооперація має якийсь політичний характер.

У ці закиди безумовно не можуть вірити навіть ті, що їх роблять. Подібні закиди є безпідставним наклепом, щоби не сказати чого-небудь гіршого. І ці закиди мусять бути відкинені найрішучішим способом.

Політична акція ріжних груп населення звичайно концентрується в ріжних партіях і переводиться через її членів. Чи можна сказати, що наша кооперація в руках людей якоїсь партії? Ні! Тим, що роблять ці закиди, добре відомо, що членами наших кооператив є люди як аполітичні, так і найріжноманітніших політичних переконань до „бебістів“ включно. Найкращим доказом цього є склад органів управління кооператив усіх типів від споживчих кооператив до кооперативних банків. І цей факт найкраще відкидає наклеп на нашу кооперацію та підтверджує факт її аполітичности, про що особливо дбають кермуючі органи української кооперації.

Навпаки, акція проти нашої кооперації має суто політичний, а не економічний характер. Йде вона в тому напрямку, щоби зутраквізувати кооперацію на Волині й наші кооперативи позбавити українського характеру, що має дальші асиміляційні цілі. З цією метою й твориться регіональний утраквістичний ревізійний союз. І лише тому, щоби наше населення не зорієнтувалося в цій політичній акції, доручається її українцям-емігрантам, що находяться в повному розпорядженні творців цієї акції.

І в цьому найбільше її безглуздя. Людей, які без чужого гроша нездібні робити найменшої роботи, навіть заробити на своє істнування, висувають до примусового опанування нашої кооперації, щоб її завалити й таким способом зліквідувати.

Ще дивнішим, просто незрозумілим для людського розуму є тенденція передати все українське життя, а в тому числі й кооперацію в руки одного емігранта. Це є таким дивним для населення, що воно раз-у-раз ставить собі питання: хто властиво стоїть на чолі Волині? І ця одна випадкова людина є господарем її та паном над життям та смертю її культурного й економічного буття?

Ось у таких умовинах протікає життя Волині, а зокрема життя української кооперації, що її хочуть вирвати з рук місцевого населення.

Senex.

Компромісова роззбройна резолюція.

Наради головної комісії 21. ц. м. довели до компромісу завдяки інтервенції 14 держав, що вратувала французький плян, загрожений внесенням англійським, яке домагалося знесення (а не оміжнародовлення, як домагалися французи) деяких родів зброї. Остаточно головна комісія приняла англійське внесення, але перероблене самим Саймоном. Це внесення приймає якостеву редукцію або заборону вживання деяких родів зброї або їхне оміжнародовлення. Крім того принято додаткову резолюцію, що наказує комісарям технічний розслід і означення тих катеґорій зброєнь, до яких має стосуватися якостева редукція. Тардіє згодився на новий текст Саймона і висловив вдоволення, що найшлася формула, на яку згодилися всі делеґати. Згодився на неї теж німецький делеґат, заявляючи, що якостеве роззброєння повинно відбутися не шляхом оміжнародовлення, але знесення агресивної зброї. Вкінці Літвінов заявив, що резолюція означує відложення рішення щодо якостевого роззброєння. Радянська делеґація годиться на це роззброєння а не на принцип оміжнародовлення. Резолюцію принято одноголосно.

—o—

Греція ратує свою валюту.

З Атен повідомляють, що грецький уряд орґанізує велику збірку золота й срібла для підтримання курсу драхми й побільшення запасу золота в державній скарбниці. Всі громадянські установи поставилися до тієї акції дуже прихильно. Атенський митрополит заявив, що 1300 церков і монастирів у цілій Греції готові видати всі золоті й срібні предмети. Додав при цьому, що з одного монастиря можна дістати пересічно золота й срібла на 10.000 драхм.

При зміні адреси просимо подавати й стару адресу.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 26. КВІТНЯ 1932.

ІЛЬКО БОРЩАК.

Коли народився Мазепа?

Польське насвітлення. — Де вчився Мазепа. — Молитовник і чутки. — Інформації у добі Мазепи. — Часописні й офіціяльні дані.

Поминаю вже, що Мазепа ставився з малою увагою до Станислава. У згадці молитовника про союз з Лещинським і в повному промовчанні Карла XII-го треба бачити тільки польську тенденцію. Геть пізніше по смерти Мазепи, у Польщі, свідомо чи несвідомо, забули, що Мазепа за весь час свого гетьманування добивався правого берега Дніпра, а, навязуючи до початка його карієри при дворі Яна Казимира з виступом проти Москви, хотіли зробити з Мазепи польонофіла, дарма, що він аж до приходу Карла XII-го відкидав всі польські пропозиції.

Нема сумніву, що в польських рукописах знайдуться ще й інші записки на цю тему, але вони не мають історичної вартости. При цій нагоді звертаю увагу, що відомий Чайковський (Садик-Паша) просто сфальсифікував документ з останніх днів Мазепи в Бендерах, сфальсифікував задля своєї акції в 1854 р., щоби історично оправдати утворення Портою козацьких леґіонів для польської служби. Я доказую цей фальсифікат, до слова досить грубий, у вступі до „Діярія“ П. Орлика. На превеликий жаль, цей фальсифакт дістався, як історичний документ, до українських наукових видань, навіть до таких поважних, як до „України“ М. С. Грушевського. Це між іншим показує, як мало була в нас розроблена доба мазепинців. Щоби покінчити з цим фальсифікатом додам, що я навість дістав раз листа від одного українця, якого назвище подібне до назвища мазепинця, вигаданого Чайковським в свому „документі“. Цей українець прохав — o **sancta simplicitas!** — знайти у французькому архіві оригінал „документу“ Чайковського.

Я трохи віддалився від теми, але вважаю це незайвим, бо — хто зна — чи завтра або позавтра не знайдуться якісь „щирі“, щоби відсяткували роковини так красномовно розписані Чайковським у свому „документі“.

Маю сумнів чи вчився Мазепа в Полоцьку. Навіщо властиво треба було йому їхати так далеко? Особливо сумнівне, чи вчився коштом „кн. Дмитра Вишневецького, білоцерківського старости“. Походючи з заможньої родини, ледве чи Мазепа потрібував якоїсь допомоги. А головне, звідки автор записки в поезуїтському молитовнику, зложеної десь може **100 років** пізніше, міг знати, що Мазепа вчився в Полоцьку?

Нарешті доходимо до головного: „Мазепа народився дня 20 березня 1632 р.“. З пяти фактів записки, як бачимо, чотири документально неправдиві, один під великим сумнівом і як після цього повірити авторові записки, який знає не те що рік, а навіть **день** (хіба бачив метрику?)! Повірити авторові, що зложив свою записку **100 років пізніше,** як Мазепа народився! Для цього треба вимагати від нас надто великої наївности.

У дійсності той, хто записав на молитовнику біографію Мазепи, просто записав якісь **чутки,** що не мають підстави. Пояснюється це просто, що в XVIII в. ніхто не міг знати, коли саме народився Мазепа з легко зрозумілої причини: ніхто цього не знав уже за життя Мазепи, або точніше ніхто не залишив даних про дату народження гетьмана, хоч як старалися збірати відомости про Мазепу. Ніхто очевидно не міг передбачити карієри Мазепи й тому ніхто не слідкував за ним у молоді роки, а коли ним згодом зацікавилися, то це було важко. Нині з цілим апаратом модерного життя інколи не легко швидко дізнатися про рік — та ще й день! — народження політичного діяча, який виринув несподівано; хіба, що сам скаже. Що й казати про **день** народження особи в XVII віці, ще й на Сході Европи, та ще й на Україні напередодні Хмельниччини!

Мазепою зацікавилися аж тоді, коли його обрали були гетьманом. Бо це відбулося (1687 р.) у напруженій европейській ситуації: підчас боротьби Европи з Туреччиною, боротьби, в яку були втягнені не тільки Московщина й Польща, а цісар, Венеція і Франція. І ось погляньмо, що знали в 1687 р. про Мазепу: 28 серпня 1687 р. король Ян Собеський повідомив офіційно римську курію, листом до кардинала Барберіні (латинський оригінал у „польській нунціятурі“ Ватиканського архіву, том 107)*) про обрання Мазепи й „зраду“ Самойловича. Ніхто може в Европі не був такий зацікавлений у кримській кампанії, як Польща й Ватикан. Останній хотів завжди мати якнайдокладніші відомості зі сходу Европи. І ось Собеський, для якого очевидно неабияке значіння мала особа нового гетьмана України, нічого не подає з біографії Мазепи, а міг розпоряджати урядовим апаратом

*) гл. Monuments historiques relatifs aux règnes d'Alexis Michailowitch par Augustin Theiner Roma 1859, ст. 328.

З документів часу.

Справа протестів проти самоврядних законо проектів.

Ми дістали до поміщення такі два „документи часу":

I.

Starostwo nadwórniańskie. L.: A. A. 4/5. Gmina Kamienna, zakaz wykonania uchwały Rady gminnej. Nadwórna, dnia 29 lutego b. r. Rada gminna w Kamiennej wyraziła protest, skierowany przeciw rządowemu projektowi reformy ustawy samorządowej, przedłożonemu przeciw ciałom ustawodawczym, oraz wystąpiła z własnemi projektami w sprawie powyższej reformy i odpis tej uchwały przesłała w formie petycji do Marszałka Sejmu.

Na podstawie przepisu § 105 ustawy gminnej z 1866 r. Starostwo zakazuje wykonania wspomianej na wstępie uchwały jako naruszającej zakres działania rady gminnej, określony przepisami § 30—49 ustawy gminnej. Rada gminna jest organem uchwalającym i nadzorującym w sprawach gminnych, a obowiązkiem naczelnika gminy w myśl § 55 powołanej ustawy jest, poza przygotowaniem przedmiotów, przeznaczonych pod rozpatrzenie rady, sprawdzać, czy powziąć się mająca uchwała nie przekroczy zakresu działania rady lub nie przeciwi się ustawom. W danym wypadku naczelnik gminy mógł wywnioskować, że uchwała o wyrażanie protestu przeciw reformie ustawy ma tendencje wybitnie polityczne i nie należy do kompetencji rady, dopuszczeniem zaś wniosku pod uchwałę rady w sprawie powyższej wykazał, że nie orjentuje się w podstępnem działaniu nieodpowiedzialnych czynników podkopujących autorytet rady gminnej. Ustawowym obowiązkiem naczelnika gminy w podobnych wypadkach jest wstrzymanie wykonania uchwały i udanie się do władzy administracyjnej o rozstrzygnięcie pytania, czy powzięta uchwała przekracza zakres działania rady lub sprzeciwia się ustawom. Decyzję niniejszą należy odczytać na najbliższem posiedzeniu rady gminnej i treść tej decyzji wpisać do księgi protokołów zebrań rady.

Za starostę: **Cais.**

II.

Starostwo nadwórniańskie. L.: A. A. 4/5. Gmina Kamienna, zakaz wykonania uchwały Rady gminnej. Nadwórna, dnia 29 lutego 1932. Okólnik № 7. Do wszystkich zwierzchności gminnych w powiecie.

Dnia 20 lutego b. r. Rada gminna w Kamiennej, ulegając podstępnej agitacji działaczy politycznych, powzięła uchwałę, w której wyraziła protest przeciw rządowemu projektowi reformy ustawy samorządowej i opis tej uchwały w formie petycji skierowała do Marszałka Sejmu. — Na podstawie przepisu § 105 ustawy gminnej z r. 1866. Starostwo zawiesiło wykonanie wspomianej uchwały jako przekraczającej zakres działania rady gminnej i wdrożyło odpowiednie dochodzenie. Podając powyższe do wiadomości, Starostwo ostrzega Panów Naczelników, by nie dawali posłuchu nieodpowiedzialnym czynnikom i w wykonywaniu swych funkcyj kierowali się wyraźnie obowiązującemi ich ustawami, a w szczególności, by mieli na uwadze, że zakres działania gminy oraz rady gminnej określają dokładnie przepisy §§ 26—49 ustawy gminnej, a ustawa ta nakłada na naczelnika gminy obowiązek wykonania uchwały rady, powziętej w sposób zgodny z ustawami, w wypadku zaś powstania wątpliwości naczelnik gminy obowiązany jest wstrzymać wykonanie uchwały i zwrócić się do Starostwa o rozstrzygnięcie. Reprezentacje gminne, przekraczające kompetencję i naruszające przepisy ustawy, będą rozwiązywane niezależnie od ewentualnych dalszych następstw.

Za starostę: **Cais.**

Otrzymują wszystkie Urzędy gminne, Wydział Powiatowy i Powiatowa Komenda Policji Państwowej.

До повищих документів коментарі зайвші, бо оба документи говорять самі за себе. Годиться додати хіба те, що й громадини зпоза гром. ради вислали такі петиції та що від появи тих петицій посипались на село такі благодати, як 44 зол. кари на місцеву кооперативу, заборона перевести публичну збірку на будову читальняного дому, переведення слідства та списання протоколів з багатьома громадянами села, як напр. з Пушкарем Іваном с. Федя, Гільтайчуком Петром с. Івана, Пушкарем Онуфрієм, Бойчуком Михайлом і ін.

Хто не платить за часопис, підриває рідну пресу.

Ревізії й арештування.

В домі о. Сивенького, пароха в **Дернові** пов. Камінка Стр. поліція перевела 22 п. м. в 5 год. ранком ревізію й арештувала Петра Сайкевича, абсольвента медицини, якого відставила до Львова. Причина арештування невідома. При ревізії не найдено нічого.

В тім самім часі поліція в **Дрогобичі** перевела ревізії в мешканнях Олени Коссаківної, Мих. Смоли, Вол. Ясеницького та Гутовичів. Не знайдено нічого, але арештовано Ст. Огродніка, проф. музики, та Ан. Герниківну, учительку школи СС. Василіянок.

В **Бориславі** арештували Туріва Романа, Бахівського Тимка, інж. Кравціва (зі Стрия). Їх відвезли до Львова і тут випустили на волю.

В **Тустановичах** арештовано Теодора Муйла, Петра Веприка та І. Мужилівського. В **Трускавці** Василя, Володимира і Ярослава Біласів і Мих. Музику. Всіх перевезли до Дрогобича, а звідси до Львова.

На стації в **Потуторах** арештувала поліція інж. Романа Корлубу, що вертав зі студій в Данцігу до рідні в Саранчуках. Арештованого перевели на постерунок і тут зревідували, шукаючи вибухових матеріялів. Не найшовши нічого, його пустили.

Радянська колективізаційна дійсність.

У Валдаю ленінградської округи розпочався процес проти 10 місцевих комуністів, що підтримуючи т. зв. кулацькі елементи, довели кілька хліборобських колективів до руїни. Процес викликує серед більшовиків велике зацікавлення, бо є він не перший і не останній, що розкриває справжній образ земельної колективізації в Радянщині.

Краєвий зїзд пасічників „Сільського Господаря".

Дня 21. квітня ц. р. відбувся у Львові, в салі „Української Бесіди", черговий зїзд пасічників „Сільського Господаря", який був четвертим повоєнним і девятим черговим краєвим зїздом нашого пасічництва, що згуртоване в Пасічницькій Секції при Головнім Т-ві „Сільський Господар" у Львові. У Зїзді взяли участь делегати з краю і зацікавлених установ у числі понад 50. Цей Зїзд був рівночасно річними Загальними Сходинами Пасічницької Секції Т-ва „Сільський Господар".

Зїзд відкрив від Головного Т-ва „Сільський Господар" інж. *Евген Храплівий* та навязуючи до програми праці, ухваленої першим зїздом пасічників „Сільського Господаря" з р. 1909, подав висліди праці Пасічницької Секції та напрямні її теперішньої програми. Це порівнання вийшло на користь теперішньої роботи, бо Пасічницька Секція виконала майже все, що наміттили перед 23 роками її основники.

З черги вибрано Президію Зїзду. До неї ввійшли: сеніор наших пасічників і перший провідник Пасічницької Секції з р. 1909 — *Іван Марцінків* та теперішний голова Секції *д-р В. Ривюк* — предсідники, *інж. М. Боровський* та *В. Гнатевич* — секретарі.

По цім слідував реферат *д-ра Володимира Ривюка* про історію Пасічницької Секції від р. 1909 досі та про всі організаційні заходи наших пасічників — як у ділянці поступового пасічникування так і теж і в ділянці збуту пасічницьких продуктів. Зокрема представив референт дуже докладно організацію пасічницької праці по війні, яка вже вийшла з перших своїх кроків та стоїть сьогодні на твердій основі двох організацій: Пасічницької Секції при Т-ві „Сільський Господар" як пасічницької культурно-освітньої установи і Краєвого Пасічницького Обєднання „Рій", як пасічницької торговельної установи.

З черги виголосив два реферати редактор „Українського Пасічника" *інж. М. Боровський*, а саме: *„Про стандаризацію меду"* і *„Про посуду на мід"*. Оба реферати найшли у дискусії живий відгомін серед пасічників, після чого ухвалено низку резолюцій, які будуть поміщені в „Українському Пасічнику".

По дискусії вибрано новий провід Секції до якого ввійшли: *д-р Володимир Ривюк* — голова, *дир. Павло Ковальський* — містоголова, *інж. Михайло Боровський* та *д-р Богдан Гнатевич* — секретарі.

Після зїзду відбулася *нарада* кооперативи „Рій", яка мала за завдання познайомити членів-пасічників із теперішним станом цієї кооперативи. Зі звідомлення дирекції виходить, що кооператива, під проводом теперішнього голови Надзірної Ради *дир. Івана Мартюка*, наладнала відповідно свій торговельний та продукційний апарат, а зокрема в ділянці збуту меду виказала небуденний, як на наші часи, поступ, бо в цьому тільки році збула у Львові 6.000 кг. меду. Загальні Збори Кооперативи „Рій" відбудуться у близькому часі.

Цей черговий Зїзд наших пасічників виказав, що наше пасічництво, порганізоване при Т-ві „Сільський Господар" виконує свої завдання, що проявляється теж у піддержуванні одинокого нашого пасічницького журналу „Український Пасічник", який видає „Сільський Господар", а який під кермою інж. М. Боровського знайшов признання навіть у чужих. Є надія, що наші пасічники і на будуче будуть скріплювати свою організацію та згідно з давними нашими пасічницькими традиціями будуть колись взразком для інших.

УКНП-ія змінила назву.

У 31. числі „Нової Зорі" (з дати: Львів, 24. квітня 1932) опублікований на першій сторінці комунікат Української Католицької Народної Партії (УКНП-ія) за підписом голови організаційного комітету тієї партії Ол. Саляка про те, що УКНП змінила свою назву на „Українську Народню Обнову" (УНО). В комунікаті сказано, що зроблене це тому, „щоби уникнути ріжних підозрінь, немовби та політична організація хотіла надуживати католицької назви і катол. церкви для політичних цілей".

та і сам своєю минулою діяльністю досить добре був поінформований про українські справи. Але у Варшаві тоді нічого не знали про молоді роки Мазепи, а тимбільше, коли він народився.

„Gazette de France" була назагал дуже добре поінформована, бо в ній співробітничали майже всі французькі дипльомати за кордоном. Вістки з України в 70-х роках XVII ст. приходили із Варшави, де, очевидно, французи займали визначне становище: дружина Собєського „Марисенька" була сама француженка. 6 грудня 1687 р. газета подає вістку з Варшави про вибір Мазепи, але цікаво, що газета довго плутала його імя, подаючи його як „Марепа". Ледве чи це імя булоб поплутане, якби у Варшаві знали добре Мазепу. Кореспондент паризької газети, видко, хотів зібрати якісь вістки про Мазепу, але нічого не встиг, крім того, що „Мазепа колись належав до почоту небіжки королеви" (тобто Марії Люїзи, дружини Яна Казиміра. Вістка з 28 лютого 1688 р.) А проте про кожну нову урядову особу „Gazette" спішила подати коротку біографію. Цієї біографії Мазепи нема, бо її не знали у Варшаві.

12 грудня 1689 р. французький посол у Варшаві маркіз Бетюн, той самий, що трохи раніше висилав свого агента до Москви, який таємно бачився там із Мазепою й намовляв його даремне на польську орієнтацію, („Vie de Mazeppa" стор. 29), доносив своєму урядові, мабуть на запит останнього: „Щодо козацького гетьмана Мазепи, я не встиг нічого дізнатися при тутешньому дворі, де лише памятають, що він був колись у почоті небіжчика короля. Яких він тепер намірів, ніхто не знає, **як ніхто тут не знає, як він виглядає**" (Архів Франц. Мін. закорд. спр. Pologne. Correspondance Politique). А цей Бетюн споріднений навіть з польською аристократією, напевноб щось дізнався про Мазепу, але ніхто нічого не знав у цій справі у Варшаві, навіть „як виглядає"... Де й коли міг автор записки на молитовнику, записки зробленої півстоліття, як не пізніше, після розшуків Бетюна, знайти рік і **день** народження Мазепи?

Отже, на мою думку записка, використана Падурою, не має історичної вартости, тимбільше не має цього дата народження гетьмана. Записка зложена за чутками, що не мали підстав, а в справі дати народження не могла навіть їх мати.

Проте є докази документальні, коли приблизно народився Мазепа, й вони не годяться ніяк з 1632 роком. До цих доказів і перейду, нагадавши, що Мазепа помер в 1709 році, ця дата тепер точно відома.

Передовсім не можна обминути епізоду з Мотреєю Кочубеївною, на що справедливо вже звернув увагу Костомаров. Якщо Мазепа народився у 1632 р., то підчас роману свого мусів мати щось біля 75 років. Характер роману Мазепи й Мотрі, як судити по листах гетьмана та свідченнях Василя Кочубея, досить яскравий. Такий роман ледве чи пасував би 75-літньому старцеві, вже для 65—66-літнього це незвичайне явище, а 10 літ у такому віці щось значуть.

Чимало шведів, що бачили приїзд Мазепи у табор Карла XII, згадують у споминах, що Мазепа мав **семий десяток, а не осьмий.** Правда, ці шведи, яких за браком місця не цитую, були здебільшого у „невеликих чинах", очевидно так судили або за чутками в армії або дехто з зовнішнього вигляду гетьмана. Але є один поважний свідок, на якому варт зупинитися.

(Докінчення буде).

Мистецьке життя.

Виставка Сучасної Української Ґрафіки.

Асоціяція Нез. Укр. Мистців улаштовує від 29. V. до 26. VI. ц. р. у салях Музею Наукового Товариства ім. Шевченка виставку сучасної української графіки. Виставка матиме такі відділи: 1. Книга. 2. Оздоба та ілюстрація. 3. Екслібріс. 4. Декорація. 5. Нарбут і Експедиция заготовки державних паперів. У цьому останньому відділі будуть виставлені оригінали проектів українських грошей, почтових марок, бандероль, акцій, кілька серій карт до гри і тощо, виготовлених нашими мистцями у 1917—1919 роках і частинно виготовлених, а здебільша тепер уперше виставлених.

АНУМ просить всіх товаришів мистців і видавництва прислати **найпізніше** до 10 травня свої твори і видання на адресу: Львів, ул. Чарнецького 24, Музей Н. Т., **для АНУМ**, бо все, що буде бодай день пізніше, не увійде до катальогу.

Як відомо, ця виставка мала відбутися ще восени минулого року, одначе бувш. голова Наук. Т-ва ставив такі умовини, що свідомо унеможливив її реалізування. Тепер відбудеться вона без перешкод.

60-ліття мистця О. Новаківського.

У цьому році минає заслуженому українському мистцеві Олексі Новаківському 60 років життя. А. Н. У. Мистців рішила вшанувати ці роковини мистця виданням монографії життя і творчости мистця та улаштувати вечір.

Виставка мистця Олени Кульчицької.

А. Н. У. Мистців приготовляє виставку праць заслуженої української малярки Олени Кульчицької. Виставка має дати перегляд усієї творчости мистця. Приготовляється відповідний ілюстрований катальоґ.

—o—

Ціла Радянщина під зброєю.

На конгресі професійних союзів, що відбувається тепер у Москві, після промови Молотова забирало голос багато промовців, які заявили, що 17 міліонів членів професійних союзів мусять бути готові до мобілізації задля оборони краю. Всі комуністи у військових літах мусять бути під зброєю. 5 міліонів членів комуністичної молоді і більшість зміж 6 міліонів членів російської комуністичної партії уважають військові вправи одною з найважніших точок своєї партійної діяльности.

На недавніх зборах комуністичного летунського товариства та хемічної оборони рішено цю організацію, що має 12 міліонів членів, так зреформувати, щоби кожної хвилини могла станути на военній стопі.

Також по школах, фабриках і всіх державних установах відбуваються військові вправи. Тим робом може все населення здібне до зброї находиться в строгому поготівлі. Виїмок творять тільки ті, яким заборонений вступ до червоної армії.

По широкому світі.

В долині ріки Сави стоїть під водою 6.000 домів, з яких третина зовсім знищена, так що 15.000 осіб осталось без даху над головою.

Державні доходи Румунії зменшились на половину, а дохід з посередніх податків упав на четвертину.

В Гельсінґфорсі підписали фінсько-радянську умову в справі пакту про неаґресію.

Наукову нагороду м. Варшави одержав д-р мед. Еміль Годлевський, професор краківського університету.

Над півостровом Юкатан перейшов цикльон, що знищив кілька місцевостей, між ними місто Теґаке.

У канцелярії одного зі стокгольмських нотарів отворили Кріґерове завіщання. Сірниковий король записав пів міліона шведських корон своїй приятельці Інґеборґ Еберт.

—o—

ЗНИЖКИ ПЛАТЕНЬ НЕ БУДЕ.

В половині цього тижня відбудеться засідання ради міністрів, на якім радитимуть передовсім над справою дальших бюджетових ощадностей, як державних так і самоврядних. У звязку з тим міродатні кола стверджують, що не буде дальшої знижки платень службовців і урядові чинники тою справою не займаються.

Зате бюджетове положення вимагає дальших ощадностей, які пороблять завдяки реорганізації адміністрації. В звязку з тим прискорили злуку м-ва зем. реформ із м-ством хліборобства, а м-ства комунікації з м-ством прилюдних робіт. Первісно проектували цю злуку щойно на червень, та праці комісії, яка займається тією справою, пішли так далеко, що можливо, що її полагодять шляхом розпорядку президента Польщі.

ПРИСУД У ЛЬВІВ. ПРОЦЕСІ КОМУНІСТІВ.

У суботу пополудні закінчився процес проти 15 комуністів. На основі вердикту присяглих трибунал засудив обв.: Гербста на 3 роки, Умшвайфа на 4 роки, Єкеля та Левіна по 2 роки, Штіферівну на 1 рік, Кноля та Шаяна по півтора року, Потурая на 1 рік тюрми.

Увільнені: Левицький, оба брати Мандлі, Лютман, Донат і Ґай. Всім обвинуваченим зараховували слід. арешт. Хоч Ушвайф і Левін у поліції призналися до співучасти в душогубстві та хоч поліційні свідки заперечили начеб у поліц. слідстві вимушувано признання биттям лава присяглих 12 голосами заперечила питання в справі участи обвинувачених у вбивстві Вольфенгавта.

ПОЖЕЖА.

В Сокалі згоріли будинки Мойс. Гоніґа, власгителя цегольні. При ґашенні попарився тяжко вогневик Бжозовський і візник Станьчак. Обох забрали до шпиталю. Шкоди є на 10.000 зол.

ОСТАННІ ВІСТИ

БІЛЬШОВИЦЬКА ІНТЕРВЕНЦІЯ в польському м-стві закорд. справ.

Віцеміністр закорд. справ Бек приняв на довшій конференції більшовицького посла у Варшаві Овсієнка. Здогадуються, що темою було затрівоження більшовицьких кол коментарями, які появилися в звязку з побутом Пілсудського в Бесарабії. Крім того Овсієнко торкнувся й інших більшовицько-польських справ, м. ін. справи пакту про неаґресію та переговорів у тій справі, які йдуть тепер між Румунією та СРСР.

РУМУНІЯ ВИКУПОВУЄ ЗАЛІЗНИЦЮ ЛЬВІВ-ЧЕРНІВЦІ.

БУКАРЕШТ, 24. IV. ПАТ. Румунський парлямент ухвалив одноголосно закон у справі викуплення румунським урядом частини залізничого шляху Львів-Чернівці, яка досі належить до приватної консорції. Подробиці тієї трансакції розглядатимуть іще румунські чинники.

ВИБОРИ ДО СОЙМІВ У НІМЕЧЧИНІ.

Побіда Гітлерівців.

БЕРЛІН, 24. IV. ПАТ. Сьогодні відбулися вибори до краевих соймів Прусії, Баварії, Віртембергії, Гамбурґа й Ангальту.

Вольфове Бюро оголошує: До год. 12.50 обрахували 22,402.844 голосів. Із того числа припадає така скількість мандатів на:

соц. дем. 4,674.943 гол. (91 манд.), **нім. нац.** 1,524.936 (30 манд.), **центр** 3,374.441 (67 манд.), **комуністи** 2,819.602 (56 манд.), **нім. партія праці** 44.229 (без мандату), **госп. партія** 191.021 (3 манд.), **Ляндфольк** 176.816 (3 манд.), **молода празиця** 51.801 (1 манд.), **нім. держ. партія** 332.441 (6 манд.), **гітлерівці** 8,008.218 (161 манд.), **хр. сусп.** 225.066 (5 манд.), **інші партії** 618.504 (5 манд.). З дотеперішніх вислідів (год. 0.30 у ночі) виходить, що гітлерівці подвоїли число голосів. Дуже потерпіла Гуґенберґова партія.

Поляки здобули на Гор. Шлеську ледви 28.043 гол. (кат. нар. партія) — тому не одержали ніодного мандату до пруського сойму. У відношенні до 1928 р. підчас виборів до пруського сойму число польських голосів зменшилося на 8.823.

БЕРЛІН, 24. IV. ПАТ. Приділ мандатів до віртемберського сойму буде такий: соц. дем. 14 манд., центр 17 м., селянський союз 9 м., демократи 4 м., комуністи 7 м., нім.-нац. 3 м., хр.-соц. 3 м., **гітлерівці 23 манд.**

БЕРЛІН, 24. IV. ПАТ. У Кенігсберзі вислід голосування такий: соціялісти 250.866 (даніше 221.886), нім.нац. 107.771 (205.654), центр 85.140 (82.892), комуністи 102.324 (124.758), фолькспартай 16.467 (56.842), **гітлерівці 515.445 (235.263)**, хр. сусп. 19.718 (46.014), польська ліста 3.694 (4.176), литовці 363 (666), держ. партія 13.160.

Що каже пруський премієр.

БЕРЛІН, 24. IV. ПАТ. Пруський премієр Бравн в інтервю сказав берлінському кореспондентові Аваса, що поправа господарського положення в Німеччині вплине на упадок гітлерівського руху. Особисто заявився як прихильник будучої госп. співпраці між Німеччиною та Францією, одначе не вірить, щоби можливо було створити правлячу центр.-гітлерівську коаліцію.

Криваві сутички в Німеччині.

БЕРЛІН, 24. IV. ПАТ. Передвиборча ніч у Берліні та на провінції не минула без кровавих подій. За ніч і сьогодні до полудня поліція арештувала 225 осіб. Сьогодні над раном прийшло в Берліні до кровавих сутичок, у яких комуніст убив одного гітлерівця. У Бреславі прийшло до кровавої бійки між нац. соціялістами та членами респ. Залізного Фронту. Було кільканацять ранених.

ВИСЛІД ВИБОРІВ В АВСТРІЇ.

ВІДЕНЬ, 24. IV. ПАТ. У вислідї виборів до долішньо-австрійського сойму приділ мандатів буде такий: хр.-суспільники 28 мандатів, соц. дем. 20, нац.соц. 8.

У виборах у Стирії та Каринтії соц.-демократи та хр.-суспільники вдержали дотеперішній стан посідання. В Зальцбурзі хр.-суспільники здобули 12 мандатів, соц. демократи 8, нац. соціялісти 8.

ВІДЕНЬ, 24. IV. ПАТ. У виборах до міської ради на 100 мандатів здобули соц. демократи 66 мандатів, хр. суспільники 19 манд., соціялісти 15 манд.

—o—

З театру.

ВЕЛИКИЙ ТЕАТР: *„ФАВСТ“ — опера в 5 актах (11 образах) ҐУНОДА.*

Вистава Ґунодового „Фавста“ у зовсім новій, досі у нас незнаній інсценізації режисера *А. Улуханова* і при цілком нових декораціях проф. *Ст. Яроцького* та при нових строях усіх без виїмку виконавців стала мистецькою революцією дня. Такої вдатної, живої, барвної і богатої вистави не оглядали ми вже давно у Львові.

Поділ цілої акції на 11 сцен-образів причинився до значного оживлення старої опери, а величня ніч Вальпурґії, яку звичайно пропускають, творила кульмінаційну точку такої богатої в шеріжні ефекти вистави, даючи широке поле до попису цілому балєтові. Інша річ, що не всі ті танці відповідали духові вистави, як не можна теж погодитися з усіми інноваціями режисерії (прим. з ґротесковим виступом хору вояків, що є звичайно одною з атракцій вечора, а тут вийшов не то блідо, а просто смішно). Але загально, як сказано вище, нова інсценізація „Фавста“ приносить честь усім, що до неї доложили рук, при чому не можна не згадати і того, що маси рухалися на сцені свобідно й вільно, даючи наскрізь живі й ефектовні образи.

З виконавців сольових партій поставилиб ми на перше місце *Ужейка* (Мефісто), який і голосово і сценічно створив дійсно першорядну креацію. Другого такого Мефіста не швидко можна буде у Львові побачити. Надзвичайно вдатна була теж його маска. На велику похвалу заслужили теж: *Ліповська* (Марґарита) і *Моссаковський* (Валентин), оба голоси гарні, шляхотні. Партія Фавста була цим разом поділена: старого Фавста співав *Чарнецький*, молодого — *Вронський*, і це вийшло їй на добро. З виконавців менших партій відмітимо: *Поповичівну* (Зібель), *Ґінґлерівну* (Марта) і *Сирочевський* (Брандер).

На окрему згадку заслуговують хори, що їх вишколив знаменито *Польцінетті* і великий балєт в укладі *Статкевича*. Орхестру вів, як завсіди, з вервою й запалом дир. *Должицький*, що поклав для цієї вистави теж немалі заслуги.

І. Н.

Спортові висліди.

УКРАЇНА—ОЛД-БОЇ 3:3 (1:1).

Перші змагання за мистецтво львівської А-кляси закінчилися по незвичайно гарній і цікавій грі нерозіграною. Дружини виступили в ось таких складах: **Україна:** Бутель — Роман, Олійник — Ґофрик, Цимбала, Евгенів — Підлісецький, Ґоцький І, Лисик, Ґоцький ІІ. і Воробець. **Олд-Бої:** Павлішин — Фіхтель, Ґебартовський — Смачинський, Вітковський, Створженський — Гарасимович, Краевський (18-літний „олд-бой“-українець), Бач, Ґарбень і Шабакевич. Ворота добули: Ґоцький І. (2) і Лисик для України, а для Олд-Боїв Бач (2) і Ґарбень. В Україні, як на початок сезону, в повній формі находяться Цимбала, Роман, Воробець і брати Ґоцькі, а спеціяльно молодший, який визначався незвичайною працьовитістю і доцільною грою. Всі інші, крім обох крайних помічників (яких видці зі здивуванням побачили на грищі) вповні вдоволили. В першій половині легка перевага старих футболістів, які крім рутини пописувалися ще й брутальною грою (Фіхтель, Створженський, Смачинський). Зате в другій половині багато більше гри мала молода дружина України. Суддював п. Куривайль. Видців 1.000.

ЛІҐОВІ МИСТЕЦТВА.

Львів. ЧОРНІ—КРАКОВІЯ 1:0 (1:0).
Лодзь. ЛКС—ВИСЛА 2:0 (0:0).
Краків. ГАРБАРНЯ—РУХ 0:0.
Варшава. ЛЕҐІЯ—22. П.П. 1:0 (0:0).

МИСТЕЦТВА А-КЛЯСИ.

А.З.С.—УКРАЇНА ІІ. 1:0 (0:0).
Ряшів. ПОЛЬОНІЯ—РЕСОВІЯ 2:2 (2:0).
Львів. СОКІЛ ІІ.—ЧОРНІ І. Б. 1:0 (0:0).
Львів. СВІТЕЗЬ—ЛЕХІЯ 1:0 (1:0).
Стрий. РЕВЕРА—ПОГОНЬ (СТР.) 1:0 (0:0).

ТОВАРИСЬКІ ЗМАГАННЯ.

Львів. ГАСМОНЕЯ—ПОГОНЬ 2:0 (2:0).
Львів. ЮТШЕНКА—МЕТАЛЬ 4:2 (3:2).
Львів. РЕКОРД—РЕПР. Ц. КЛ. 3:0 (1:0).

ВІДГУКИ ДНЯ.

Під весняним небом.

Прийшла врешті весна.

Довго крутилася сюди й туди, оглядалася, ваталася, не могла рішитися. Але прийшовши вже під наші вікна, жаль було відійти з нічим.

Вибрала хвилю і шмиг у браму.

І — маємо весну.

Зникли нарешті брудні клапті снігу, що лежали на вулицях як бездомні собаки, зникли брудні хмари, що лежали на небі як загублене простирало. Всміхається синява до землі, а земля жмурить очі і витягається, як жінка па пляжі.

Вилягли люди на вулиці і всміхаються — не знають чого. Як небіщик до стіни, але все таки і то сміх. Колиж брати під увагу сумні часи, то це навіть реґіт. Дехто каже, що коли прижмурити очі, то тоді губи автоматично розтягаються а зуби самі скаляться немов до усміху, але це видумка малькоитентів: або польських, або українських ендеків. Вони не хочуть ніколи бачити обявів поправи ситуації, а радіб усе звести до припадку, чи іншого щастя.

А прецінь це ні припадок ні якесь особливе щастя, що прийшла весна до всіх, без ріжниці віри, національности чи партійної приналежности. Сонце так само світить на голову українця і поляка, жида і асиміліянта, бебека і ендека, укапіста і катсоюзника, ануміста і зуміста, троцькіста і сталініста і на інших смертельних приятелів.

На Ринку у Львові світить сонце на безробітних і на маґістрат. І безробітні і маґістрат жмурять очі і на щось ждуть. Може на ліпші часи, може на гірші... Хто їх знає?!

Час до часу надїде віз із хлібом, тоді настають на хвилину ліпші часи для безробітних. Хліб тікає з воза, а віз тікає з Ринку. Робиться крик, метушня, а товпа підносить антимаґістрацькі оклики. Шиби маґістрату „висять на волоску“, але швидко і для нього приходять ліпші часи. Зявляється кінна поліція, а безробітні зникають. Зникають тільки зпід маґістрату, бо зпід камениці „Просвіти“ вони ніколи не зникають. Там їх головна кватира, зимові стоянки і весняні „леже“. Там найлїпше операють сонячні проміні і кишенькові злодії, там же найлекше можна дістати працю і каменем по голові. Там збираються не тільки безробітні, але й безтурботні, яким думка про якусь працю ніколи не завертала голови, не псувала настрою, не відбирала сну.

Вулиці міста, як весняні ріки: могутній крутіж товпи, то сюди то туди, хоч і без ціли.

На ціль нема грошей.

Ясно, що 110 відсотків оглядаючих — це жінки. Мущини від віків знають на память свою моду: за горячо у футрі — треба пальта, за зимно в пальті — треба футра, оглядаються за ними прохожі — треба нового убрання. Тільки не все „треба“ і „можна“ ходять у парі, а в останніх часах майже ніхто їх разом не бачив.

Тому мущин так мало під виставами...

Жінки так не можуть. Весна!.. Конче треба оглянути вистави, щоби сотий раз зорієнтуватися, яка тепер мода і в що випадалоб одягнутись на весну, колиб.. були гроші.

Галактіон Чіпка.

НОВИНКИ

— **Українська робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.** 792-?

— **Чи Ви бачили вже** нові весняні моделі на виставі в одинокому українському магазині взуття „КОМЕТА“, Львів, Ринок 21? А до того ще і нечувано низькі ціни? 19—?

— **Де купити** дешево дійсно добрий **годинник, срібні або золоті вироби?** У Івана **Зельтенрайха,** Львів, пл. Марійська ч. 5. 1728 4—30

— **1. травня — Великдень!** Всі купуємо цього — так як кожного попереднього року — знамениті вуження і мясиво всіх родів — першорядної якости — у нормальних цінах — тільки у Ф-мі **Теодор Пявка, Львів, ул. Руська 16., тел. 59-74.** 1670 6—10

— **Проф. Степан Рудницький надалі у Харкові.** До „Наукового Товариства ім. Шевченка“ у Львові прийшов лист від д-ра Степана Рудницького із Харкова з датою 14-го ц. м., яким він повідомляє, що надалі працює в „Географічнім інституті“. Тому й спростовуємо звістку про його заслання на Сибір, яку ми дістали із Праги від осіб, що стоять близько до нашого вченого.

— **Маґістрати не мають грошей.** Урядовці варшавського маґістрату загрозили страйком тому, що не дістали досі цілої платні за квітень. В інших містах перестали взагалі платити пенсії згори й виплачують здолу тай то з опізненнями. Найгірше є в Лодзі, Пабяніцах і т. зв. уяновських містах, обтяжених заграничною позичкою на інвестиції. Урядовий комісар у Кракові також не може дати собі ради з точною виплатою урядничих пенсій.

— **Пошесть плямистого тифу.** По селах Турчанщини шириться пошесть плямистого тифу. Треба було аж смерти двох священиків, о. Івана, Грабця з Височька і о. Біласа з Либохорн, щоби санітарна влада зацікавилася пошесною недугою в цих селах. В днях 14. і 15. ц. м. — як повідомляє „Н. Час“ — привезли до турчанського шпиталю 30 осіб, хорих на тиф.

— **Перед розправою Ґорґонової.** Розійшлися чутки, нібито з Америки приїде чоловік Ґорґонової, щоби бути на розправі. Білети на розправу роздані вже всі. Як перший зізнаватиме у вівторок архітект Заремба. В понеділок переслухають мабуть лише Ґорґонову.

— **Умово хорий злочинець.** У Винниках біля Львова умово хорий 24-літн. Стан. Рожанський поранив свою сестру, а потім підпалив хату. Коли люди хотіли гасити, Рожанський зі сокирою в руці не допускав їх до вогню. Коли поліцай Том хотів розброїти Рожанського, той кинувся зі сокирою на нього. Поліцай вистрілив двічі з револьвера та зранив Рожанського дуже тяжко. Рожанського і його сестру відвезли до львівського шпиталю.

— **За межу пострілив сусідів.** Господар із Кільчич пов. Самбір Тадей Чайковський ствердив підчас орки, що сусіди заорали йому межу. Розлючений добув револьвера і почав до них стріляти, ранячи 19-літного Йосифа Лазара, 30-літного Івана Зарицького і 31-літного Івана Галайду. Опісля утік і скривається досі. Жертви стрілянини відвезли до самбірського шпиталю.

— **Грабують у лісі.** До Якова Шльосера, що стинав лозу в лісі коло Честиня пов. Жовква, приступило двох незнаних людей і попросили, щоби позичив їм ножа. Шльосер на це згодився, а тоді незнайомі крикнули „руки до гори“ і стероризувавши його, зрабували йому годинник та ніж і всі втікли. Поліція арештувала Івана Хому і Івана Паливоду з Колодна, які призналися до грабунку і звернули вкрадені річи. Занявся ними суд у Куликові.

— **Вибух у тайній горальні.** В Шишківцях пов. Броди в домі Василя Федуся підчас фабрикування самогонки експльодував на кухні апарат із затиркою. Наслідки вибуху були страшні. 12-літного Йосифа, сина господаря дому, попарило так тяжко, що він незабаром умер. Небезпечно попарений теж Никифор Федусь. Справою зайнялася поліція.

— **Дрібні вісти.** В присілку Брониславівка пов. Золочів згоріло 6 господарств. — Власник земельних дібр у Люблинці пов. Ковель, Коновицький, застрілив з револьвера посесора свого маєтку, з яким мав спір. — У Бешньовцях пов. Луків вибухла пожежа, що знищила половину села.

— **Присуд за ведення тайного „дому схадин“.** У Перемишлі закінчилася розправа проти Ясногурської, обвинуваченої в тому, що в ресторані на замку уладила дім розпусти. Ясногурську засудили на 8 місяців тюрми, загостреної твердим ліжком і постом що місяця. У мотивах присуду предсідник сказав, що Ясногурській присудили найнижчу кару, тому що вона фізично упосліджена (горбата) та хора.

— **Банкир обманець.** В справі варшавського банкира Кайта, арештованого за величезні обманства, наступив наглий зворот. Обманець, що досі не давав слідчій владі ніяких пояснень і випирався вини, змінив тактику і признався до зловживань, заявляючи, що повірені йому суми й депозити укрив у кількох латвійських і швайцарських банках. Депозити готівкою і в паперах представляють вартість 650.000 зол.

— **Вибух у тайній горальні.** В Шишківцях (пов. Броди) фабрикував Ал. Паньчук самогонку в хаті Федуся. Апарат вибухнув, при чому попарився 12-літн. син Федуся, Йосиф. Він помер, а другий син Никифор попарився тяжко.

— **Вбили ґімназиста.** ПАТ повідомляє, що в ночі на 23. квітня на полевій дорозі зі Золочева до Городилова вбито трьома револьверовими кулями учня VI. кл. ґімназії УПТ. в Золочеві, Познаховського, родом зі Зборова.

— **Льотерія причиною божевілля.** Фр. Козубський, лодзький горожанин, виграв на кляс. льотерії 20.000 зол. Це так запаморочило Козубського, що підозрівав родину, що вона чигає на його життя. Вкінці здемолював мешкання, побив жінку й дітей. Його віддали до заведення для умово хорих.

— **Демонстрація пенсіонеістів у Чернівцях.** Доведені до розпуки черновецькі пенсіоністи, що цілі місяці не дістають від уряду пенсії, зібралися 21. ц. м. коло фінансової дирекції й затамували дорогу так, що трамваєвий рух більше як годину був перерваний. Делеґація пенсіоністів пішла до фінансового адміністратора, однак він не хотів їх приняти і зажадав від префектури жандармської асисти. Вернувши з префектури, заявив, що пенсіоністи дістануть по 1.200 левів (60 зол.). Однак пенсіоністи не вступилися з вулиці і розійшлися щойно тоді, коли надійшов відділ поліції.

— **Пімста за програний процес.** В Кіцмані скоїлася 19. ц. м. подія, що кидає сумне світло на буковинські відносини. Коли урядник суду, шеф канцелярії Микола Кантемір ішов дорогою, прискочила до нього селянка Марія Кантемір і вдарила його сокирою по голові так сильно, що він упав без памяти на землю. Тяжко раненого відставили до шпиталю, а напасницю арештували. Вона каже, що програла процес у трьох інстанціях, бо урядник Кантемір тримав з її противницею.

— **Ветеран забув родину.** Ветеран світової війни, Тобіяс Берк з Філядельфії, після війни, тому 11 літ пропав безслідно. Він зайшов аж до Шікаґо і там не знав, де він, відки він і як називається. Згодом приняв імя Джов Банд та відкрив собі недалеко Шікаґо ґазолінову стацію. Аж недавно припадком пізнав його товариш і сказав йому, що його батько, жінка, дочка і брати живуть в Філядельфії. Це остаточно привело до його повороту до Філядельфії. Він був важко поранений на війні і після війни одержав 80 долярів місячної платні. Разомназбиралось уже до 10.000 долярів.

— **Нещастя від недостачі мови.** На конференції біля трьох сотень спецялістів мови, зібраній в „Каза Італіяна“ при Колюмбійському університеті, зробили цікаві замітки щодо значіння людської мови у зносинах людей і народів. Професор Крапп сказав у своїм рефераті, що повинна бути принята засада „знай свою мову“ замість „знай себе самого“. Колиб люди знали, як поправно говорити до себе, то можна виминути багато світових лих, які сьогодня запанували. При допомозі доброї мови можна, казав, вирішити багато спірних питань в релігії, моралі і в міжнародніх зносинах. Інші промовці також подавали важні думки про значіння мови й вимови.

— **Відгомін Кріґерівської афери.** Слідча комісія найшла в тайних скритках концерну Кріґера 2 міліони шведських корон. Здогадуються, що гроші сховали директори концерну вже після смерти Кріґера. Забрали їх безправно з кас рахуючи на те, що серед метушні вдасться їм гроші безкарно сховати.

— **Присуд на індійську поетку.** Арештовану індійську поетку Сароджіні Наіду (що є тимчасовою предсідницею всеіндійського конґресу) засудив анґлійський суд на рік тюрми.

— **Греко-кат. Академічне Душпастирство** подає до відома, що в церкві св. Духа при вул. Коперника у Львові відправляється: 1) Страсті й Воскресні Богослуження по порядку оголошення Ректорату Духов. Семинарії. 2) В неділю 1. травня ц. р. одна лише Служба Божа читана в год. 8-ій рано. 3) В понеділок і вівторок, дня 2. і 3. травня Служба Божа у звичайній порі як в неділі й свята в год. 11.45. 4) Майські Богослуження з проповідями щодня почавши від вівтірка дня 3. травня до кінця того місяця в год. 18.15. 5) Сповідь можна відбути в тій-же церкві: а) кожної суботи і в навечеря греко-кат. свят від 19—20 год., б) кожної неділі й свята від 8.30 до 9.30.

— **Виклад про Бразилію.** З рамени Товариства Опіки над українськими еміґрантами відбудеться у Львові дня 25 квітня ц. р. виклад о. Р. Криницького на тему: „Еміґрація в Бразилії“. Виклад відбудеться в 6 год. вечером в Еміґраційному Домі при вул. Вишневецьких ч. 4.

— **До відома радіоаматорам.** Із Кошиць повідомляють, що в дні 1. травня ц. р. від год. 10 до 10.30 перед пол. кошицька радіостація буде висилати виклад в українській мові: „Великодні свята і звичаї українського народу“ та рецитацію віршів українських закарпатських письменників. На випадок бурі висилки не буде.

— **На будову Діточої Оселі ім. митр. А. Шептицького в Підлютім зложили:** 1) д-р Дмитро Левицький 50 амер. дол., 2) Батьківський Кружок при акад. ґімназії 100 зол., 3) суддя О. Панас, Броди 30 зол., 4) проф. Т. Білостоцький, Львів 15 зол., 5) Аматорський гурток при Кружку ім. Б. Грінченка у Львові 12 зол. (з вистави 6) інж. А. Мельник Львів 10 зол., 7) проф. С. Левицький Львів 10 зол., 8) А. Дицьо Львів 10 зол., 9) Ів. Кліш Львів 10 зол. 10) Осип Марків Ста-

нисларів 10 зол., 11) Ев. Вороневич Сільце 10 зол., 12) Осип Янович Борщів 6 зол., 13) М. Горлинська Яворів 4 зол., 14) Турянська Яворів 1 зол. — Комітет будови складає всім жертводавцям, у першій мірі д-рові Дм. Левицькому і Батьківському Кружкові зі Львова щиру подяку за щедрі дари, та повідомляє, що до цілковитого викінчення Оселі потребує ще лиш 5.000 зол., тому просить слати дальші жертви на адресу „Народна Торговля", Львів, Ринок 36 на книжку ч. 4477 (Діточа Оселя).

——o——

З кіна.

Кіно „Коперник" і „Марусенька": „ЛЮБОВНА ПРИГОДА".

Альберт Прежан, герой прегарної фільми „Під дахами Парижа" із чарівною партнеркою Мері Ґльорі. Молода, багата жінка промисловця нудьгує, бо її муж зачасто виїзжає за „інтересами" до Брюселі. Підчас його неприсутности вибирається вона зі своєю приятелькою на забаву до дільниці робітників і апашів, переодягнена за покоївку. Там робить вона знайомість із одним молодцем, що подобається їй, не менше, як вона йому. Знайомість продовжується і жінка пробує яко мога зберігти своє інкоґніто. Та це нелегко; любов звичайно необережна і настирлива — виринає ціла низка конфліктів, веселих і зворушливих. Гріх було би їх оповідати. Фільма втримана в тоні найкращої комедії, що до гумору доливає кілька краплин чистої лірики. **м. р.**

——o——

‡ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

о. Евстахій Качмарський, вислужений декан і парох Славська пов. Сколе, помер дня 23. квітня ц. р. в 71 році життя і 46 священства. З Покійним сходить в могилу один з нечисленних вже ветеранів, що ціле своє життя посвятили народній праці. Була це незвичайно енерґійна і діяльна людина; був основником і опікуном не лише всіх місцевих, але також повітових культурних і економічних товариств, карним членом УНДО. Підчас наших визвольних змагань кількакратно арештований, перейшов цілу ґеґенну усяких вязниць. Похорони відбудуться в Славську дня 26. квітня ц. р. В. Й. П.!

Дописи.

СТРОНЯТИН ПОВ. ЛЬВІВ. **(Шкільні містерії).** Наше село має 2-клясову школу з українською мовою навчання. До грудня 1930 р. були дві учительські сили (українці). В грудні 1930 р. перенесено з безосновних причин управителя школи п. Олександра Лотоцького до краківської шкільної округи. Відтоді місце управителя займала п. Марія Лотоцька, а на другу силу кураторія прислала молоду учительку (польку) в січні 1931 р. Ці учительки вчили правильно до конскрипції, опісля вже наука відбувалася неправильно. Нагло від 1. лютого ц. р. управителька школи п. Марія Лотоцька дістає емеритуру, хоча мала ще вчити півтора року, друга відпустку, так, що село лишилося без учителя, а діти втратили найдорожчий на науку час. Вкінці й другу вчительську силу перенесено в іншу місцевість (вона по відпустці вчила ще 2 тижні). Дня 6. квітня ц. р. приходить нова учителька, теж полька, що по українськи дуже слабо говорить, тому не знаємо, як вона може вчити в чисто українській школі. Діти йдуть до школи й вертають назад із тим, з чим пішли, бо дуже мало розуміють. Наука відбувається неправильно, бо одного дня йдуть одні кляси, другого інші. Цікаво, чи так само є по польських школах? Напевно можна сказати, що ні. Тому нехай українське громадянство осудить, чи це вже не початок переміни двоклясової школи на одноклясову.

СТАНИСЛАВІВ. **(Справа наших середніх шкіл для дівчат).** В однім з недавніх чисел „Нового Часу" у станиславівській хроніці є замітка про те, що СС. Василіянки у Станиславові задумують звинути свій учит. семинар і на його місце отворити ґімназію. Це булоб — на думку кореспондента „Н. Ч." — дуже не по громадянськи тому, що у Станиславові є вже одна жіноча українська ґімназія. В імя загального добра треба би цю кореспонденцію доповнити, а саме: 1) Ніхто не думав звивати семинарії, але якщо увійде в життя новий шкільний закон, то він протягом кількох літ поліквідує всі дотеперішні середні школи, а на їх місце покличе до життя нові 4-клясові ґімназії, які будуть мати з дотеперішніми 8-кл. ґімназіями хіба лишень стільки, спільного, що назву 2) СС. Василіянки зазначили прилюдно своє становище в цій справі, а саме, що у Станиславові вистане одна українська жіноча ґімназія; хто її має вести — нехай вирішить Львів, себто У. П. Т. в порозумінні з представниками василіянських шкіл, бо ті чинники — згідно з інформаціями дир. ґімназії — проектують тепер сітку наших приватних шкіл. А що деякі станиславівські круги пересуджують уже згори справу і не дозволяють виждати рішення згаданих чинників, заявляючися лишень за майбутньою ґімназією У. П. Т., то вже безсторонні читачі нехай ласкаво самі осудять, хто тут поступає не по громадянськи. І пощо робити той зайвий вітер? Чи вже нема на що кращого вкладовувати енерґію? — **Г. Вільний.**

ЗОЛОЧІВ. **(Свято у роковини гетьмана Мазепи).** Дня 7. квітня 1932 р. відбулася в Золочеві заходом Ювілейного Комітету Святочна Академія для вшанування 300-их народин гетьмана І. Мазепи. До участи в Академії запрошено крім місцевих сил, оперового співака д-ра В. Тисяка і скрипака проф. Б. Левицького. Фортепяновий дострій узяв на себе композитор проф. В. Безкоровайний. Вступне слово виголосив студ. О. Чемеринський. Д-р Тисяк відспівав „Засумуй трембіто" Безкоровайного, „Думу про Ничая" Січинського, „За думою дума" Лисенка і „Фінале" Січинського; останною піснею просто захопив публику. Як соліст-скрипак виступив проф. Б. Левицький, що відограв частину „Сонати" VIII. Бетовена, „Момент де дексповр" Лисенка і „Українську думку" VI. Безкоровайного. Мішаний хор Музичного Товариства ім. М. Лисенка, під орудою о. д-ра Ф. Побігушки відспівав „За Україну" гармонізації Безкоровайного, „Ой, зійшла зоря" Леонтовича і „Піду в садочок" Безкоровайного. Помітне враження викликала пісня Леонтовича, в якій соля відспівали п. Безкоровайна і п. Заяць. Совісно опрацьований реферат мав студ. Б. Гошовський. Деклямували п-на Дмитруківна Д. (Й. Пеліше: „Поворот Наполеона") і студ. Олесницький Е. (У. Кравченко: „В день Великих Роковин" 1632—1932). Симпатично вражала гарно прибрана сцена з портретом гетьмана на тлі килиму. — **Вабе.**

——o——

Нові книжки й журнали.

ДЗВОНИ ч. 4. Зміст: У. Кравченко: Оливний гай. Б. І. Антонович: Resurectio. Ave Maria. Генрієта Брей: Коли далії цвітуть. Вега: Бездомні літи. Джон Браун: Останній гріх. Улас Самчук: Волинь. Яр. Курдидик: Весна. Р. Дурбак: З першим подувом весни. о. Т. Жевуський: Начерк відродження католицької думки у світовій літературі. А. Старохацький: Боротьба червоної Москви з Апостольською Столицею. С. І.: Культурний нігілізм. О. Лодж: Звязок між життям і матерією. І. Гузар: Релігійний світогляд Гетого. Л. Білецький: „Шевченко" Х: Здалека і зблизька. Рецензії.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 23 IV. 1932 за масло експортове та десерове пріма 3·00 зол., за літру молока 23—24 сот., літру сметани 1·20 зол., копу яєць 3·00

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Театр.

Понеділок, 25. квітня, год. 7.30 веч. „Чорне Ґето".

Вівторок, 26. IV. год. 8. веч. „Фавст".

Середа, 26. IV. год. 7.30 веч. „Чорне Ґето".

Театр Ріжнородностей.

Понеділок, 25. IV. год. 8. веч. „Мезаліянс".

Вівторок, 26. IV. год. 7.30 веч. „Мезаліянс".

Театр Новин.

Понеділок, 25. IV. год. 8. веч. „Леді Шік".

Кіна.

АПОЛЬО: „Їх екселенція кохання".

КАСІНО: „Ц. к. резервіст".

КОПЕРНИК: „Любовна пригода" (Марія Ґльорі, Альберт Прежан).

ЛЕВ: „Усе для дівчинки" (Ґарі Піль)

МАРУСЕНЬКА: „Любовна пригода" (Марія Ґльорі, Альберт Прежан).

МІРАЖ: „Два хлопчаки".

ОАЗА: „Кохання в пустині", „Ляврель Гарді".

ПАН: „Подружжя проти волі".

ПАЛЯС: „Шангай-експрес" (Марлена Дітріх).

ПАСАЖ: нечинний.

ПРОМІНЬ: „Тріюмф кохання".

СОНЦЕ: „Нерівна боротьба", Анджевьо".

СТИЛЕВЕ: „Нібелюнги", „Пімста Крімгільди".

УТІХА: „Чорний Перо" (Ґарі Піль) і комедія.

ХИМЕРА: „Діксіяна" (Беб Даніельс).

Програма радіо.

Вівторок, 26. квітня 1932.

Кеніґсберґ (217,1) 20.10 „Земанс Балляде" авд. **Ляйпціґ** (259,3) 22.10 Камеральна музика. **Гільверсум** (298,2) 22.10 Міжн. пісні. **Міляно** (331,4) 20.45 „Паґаніні" оп. Легара. **Гамбурґ** (372,2) 21.00 Концерт російських і українських пісень. **Стокгольм** (435,4) 20.00 Концерт. **Рим** (441,2) 21.30 „І карабініері" ком. Д'Амбря. **Лянґенберг** (472,4) 20.30 „Зиґфрид" оп. Вагнера. **Відень** (517,2) 19.40 Пісоньки, 20.40 Ферія Севіляна. **Рига** (525,4) 18.30 „Фавст" оп. Ґунода. **Будапешт** (550,5) 18.10 Концерт оп. музики. **Ленінград** (1000) 14.30, 16.00, 18.30, 19.30, Концерт. 21.30 „Здобутки техніки". **Осльо** (1083) 20.00 Концерт у честь Берґстерне Берісона. **Москва** (1481) 10.00 **Концерт українських пісень**, 12.00, 16.30 літ.-муз. авд., 15.00 Концерт (Ґлінка, Рімський-Корсаков, Давиденко), 16.00 Література. 17.30 Гайднів концерт, 18.30 „Весілля" оп.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок, 26. квітня 1932.

11.45 Перегляд преси, 11.58 Астр. час. 12.10, 14.55, 15.20, 19.35 Ґрамофон. 13.20, 22.35 Метеор. ком. 15.05 Госп. ком., біржа. 15.15 Летун. хвилина. 15.25, 16.20 Для матуристів (історія). 15.45 Комунікат для плавби та рибалок. 15.50 Для дітей („Кілінський"), „Тигрова пригода" (Серошевського). 16.40 Ґрамофон, „Сільва рерум". 16.55 Відчит у грузинській мові. 17.10 „Екон. основи яп.-кит. конфлікту". 17.35 Симф. концерт. 18.50 Всячина. 19.15 „Дороги та комунік. засоби в давнину". 19.30 Спорт. 19.45, 22.30 Прес. рад. денник. 20.00 „Людина сильного пястука та сильної волі". 20.15 „Ластівка" оперетка Герблея. 22.15 Техн. скринька, переписка. 22.40 Муз. репортаж.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

З огляду на те, що Міжкорпораційний Суд корпорацій „Чорноморе" не полагодив від 17. III. 1929 до 17. IV. 1932 р. справу оборони чести нашого комілітона Д-ра Юрія Липи, ані не подав нічого **ad meritum** справи мимо наших упімнень з дня 26. IV. 1929, 10. VI. 1930, 16. XI. 1931, 17. II. 1932 і 22. III. 1932, Лицарський Суд корпорації „Чорноморе" — Варшава вважає справу ком. д-ра Юрія Липи покінченою. Микола Маслов І. чл. к.; О. Негребецький, с. х.; О. Кузьмин, ч. р.; чл.-осн. к. Чорноморе — Познань; Е. Чехович с. л., чл.-осн. к. Чорноморе — Варшава; В. Бачинський, чл.-осн. к. Чорноморе — Данціґ.

Загальний Збір Українського Католицького Союзу відбудеться в четвер 26. травня (латинське Боже Тіло) 1932 р. у домівці Українського Католицького Союзу при вул. Кілінського 3/II. Загальний Збір попередить Служба Божа в год. 9. рано в Архикатедральному Храмі Св. Юра. Початок Загального Збору: год. 11. передполуднем. Порядок нарад: 1) Відкриття Загального Збору. 2) Відчитання протоколу з І. Конститууючого Збору Українського Католицького Союзу. 3) Ідеольоґічний реферат. 4) Адміністраційний реферат. 5) Вибір Голови та Головної Ради У. К. С. 6) Внески і запити. У Львові, дня 23. квітня 1932 р. — За Головну Раду Українського Католицького Союзу: **Володимир Децикевич** в. р. голова, **Володимир Кузьмович** в. р. секретар.

Присилайте передплату!

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ДАРОМ — коронки кльоцкові 9 сотиків; Таблетки від 28 сотиків, Брокати від зол. 6.80; Робітня кап. фіранок, **Фрайліх,** Львів, Сикстуська 21. Централя Відень 1600 9–?

ГОДИННИКИ направляє найдбайливіше — Домбровський-Розаржевський, Академічна 2. 1646 4–7

ФІРАНКИ, капи — ручної роботи найкорисніше — Робітня Ванк, площа Марійська 5, І. поверх 1538 11-14

МУЗИЧНІ НОВИНИ. „Тиха сльоза", „Верховино" на цитру, „За Україну" мішаний хор Безкоровайного. Книгарня Шевченка. 1739 3–3

ОПРАВА образів, скларські роботи конкуренційно. Пекарська 1, тел. 24-81. 1–3

УНЕВАЖНЮЮ урядову леґітимацію на назвище Тарас Франко видану кураторією Шкільної Львівської Округи ч. 56/29. 1765 1–2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

„МІКА" одинока українська фабрика муштарди ЛЬВІВ, ВУЛ. ГОРОДЕЦЬКА 121. 1707 Тел. 95-50. 8–10

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.